

ΕΞΑΝΤΛΗΤΙΚΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΕΗΣ

(δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Highlights)

Γιάννης Αντιόχου: Στη γλώσσα του.
Εκδόσεις Γαβριηλίδης, 2005, σσ. 110

Εξομολογητικό, βασανιστικά αυτοαναλυόμενο, βεβαίως αυτοσαρκαστικό, ενίοτε μάλιστα ως τα άκρα, πεισματικά εγωτικό και εξόφθαλμα επαίρομένο, το καθ' υπερβολήν λάλον υποκείμενο του δεύτερου ποιητικού βιβλίου του Γιάννη Αντιόχου θέλει να αναιρέσει τον παλαιό, τον δοσμένο έξωθεν εαυτό του, να εξαρθρώσει τα κακώς κείμενα, να διαγράψει ηθικά πρότυπα και συμβατικές αρχές, κυρίως περί έρωτος, να ξαναδιαβάσει, ει δυνατόν, τον κόσμο. Με άλλα λόγια δρα όπως θα ήθελαν οι τυπικοί οπαδοί ενός ακραιφνούς ρομαντισμού. Γι' αυτό και ο λόγος του ηχεί αμέσως οικείος, σα να έρχεται από τις δοκιμές απονενομημένων, ή τα παραμιλητά αλαφροίσκιωτων. Το ποίημα δείχνει παρελθόν, κοινούς τόπους και συλλογικά πάθη. Διαβάζεται σα να βγήκε από μας, αδίστακτο, ασύστολο, με έλκη, με σημάδια, με αίματα. Προηγήθηκε, από τις ίδιες εκδόσεις, το 2003, το «Ανήλικης νυκτός παρίστιον δέρμα», το οποίο επεσήμανε ήδη, με θετικές της παρατηρήσεις η κριτική. Εκεί, ένα πράγματι εξαιρετικά ετερογενές, σαφώς αμφιλεγόμενο και γι' αυτό επικίνδυνο υλικό, το οποίο στα χέρια ενός επιπόλαιου χρήστη θα μπορούσε να εκφυλιστεί σε θεαματικό θεματολογικό τραγέλαφο, αξιοποιήθηκε στο μέτρο του δυνατού, χωρίς να σημειωθούν σοβαρές καταχρήσεις ή ασύγγνωστες ατασθαλίες.

Σήμερα, το ποίημα επικεντρώνεται στο αμεσότερο αντικείμενο του – το αενάως σπαρασσόμενο σώμα. Το πρώτο από τα τρία μέρη της συλλογής, η «Συμφωνία για δύο σώματα», είναι μια σπουδή πραγματικών, ή οραματικών, ακραίων πάντως εμπειριών. Οι λέξεις παρακολουθούν όσο μπορούν το πάθος. Στην προσπάθειά τους να τα πουν όλα αγχώνονται, καταφεύγουν στην ακραία εκφορά, στη ρητορεία της ανατομίας. : « Και σε χωρώ / Ως σκεύος ασφαλές / Εμπεριέχοντας / Τα βυζαντινά σου αγάλματα / Τα μελανά σου χείλη / Τη χηλοειδή οπή του κρικοθυρεοειδούς σου χόνδρου / Το φως και το σκοτάδι ». ' Η άλλοτε πάλι, ο απόηχος ενός εξόφθαλμου προμηθεϊκού πάθους συμπληρώνει την απόδοση του τραγικού : «Και σεις πεινασμένα όρνεα / Ραμφίστε τα συκώτια μου / Τσιμπολογήστε τους σκουληκιασμένους μου ιστούς / Κουβαλήστε τον φαλλό μου / Ματώνοντας των γυναικών τα σκέλια / Βαθιά / Πιο βαθιά / Να τρίβεται η βάλανος στην άβυσσο / Ν' ανάψει του κάτω κόσμου η φωτιά».

Στο περιθώριο των αμιγώς ερωτικών ωδών, το κείμενο εστιάζεται στην προβολή ενός αιτήματος αποκατάστασης των πάντων εν αγαθώ, εμφανώς υπερρεαλιστικής υφής. Οι παρατεταμένες προστακτικές εγκλείσεις της «Πολιτείας που ποτέ δεν υπήρξε», που ασφαλώς αποτελεί σαφή αναφορά στον διάσημο απολογητή του ονειρικού, τον 'Ιταλο Καλβίνο, επιτείνουν με τον τρόπο τη μανική θα έλεγα κλίση του Γιάννη Αντιόχου στην διερεύνηση κατ'

εξοχήν αιρετικών, κάποτε προκλητικών δογμάτων: «Σε διατάζω Δικαστή
«Εκτέλεσε τη διαθήκη, εκποιώντας την κληρονομιά της εγγλέζικης τρούφας /
Αυτής που φύλαξα για το πιο σημαντικό βράδυ της ζωής μου / Τρούφα
σαμπάνια σοκολάτα από την πλατεία Piccadilly / Δαγκωμένη απ' τα χείλια του
image rose [...] Σε διατάζω Θεέ « Κατέβασέ με από τη ράχη του κτήνους που
καβάλησα / Σήμερα το πρωί, στα δόντια του σφηνωμένη, η παιδική μου /
ηλικία / Τα' απόγευμα της νιότης μου η μνήμη / Κι η νύχτα τρώγει την
καμπούρα της ύπαρξης μου ».

Η γραφή πείθει τουλάχιστον για την αλκή της.